

det er jo givet, at man ikke kan hindre Neutralitetskrænkelser, og at man kan ikke udføre et Forsvar, saafremt man ikke naar at faa Hæren mobiliseret. Og saavel den afgaaede Konseilspræsident som de sagkyndige have klart og utvetydigt paavist Nødvendigheden af, at Hovedstaden ogsaa imod Landsiden dækkes af Befæstningsanlæg, for at den forholdsvist mindre Styrke, der kan komme til Stede i Hurtighed, vil være i Stand til at forhindre en Overrumpling. Finder en saadan Sted, saa vil al Tale om at mobilisere og at føre et Forsvar dermed være endt.

Ifølge den højtærede Forsvarsministers Udtalelse gaar den Overenskomst, der er sluttet mellem 3 af Vinstrepartierne i Folketinget, ud paa, at de nuværende Befæstningsanlæg omkring København skulle ligge til 1922. Naar den højtærede Forsvarsminister udtaler dette, saa tro vi selvfølgelig, at dette er Meningen. Det er imidlertid da uheldigt, at Lovforslaget er affattet paa en saadan Maade, at denne Mening ikke fremgaar deraf, og en følgende Krigsminister kunde maaske ikke føle sig bunden til disse Udtalelser. I § 3 i Lovforslaget Nr. 4 paa Dagsordenen, Forslag til Lov angaaende Befæstningsanlæg, hedder det jo: „Senest inden 31. Marts 1922 ville de til Københavns nuværende Befæstning hørende Anlæg, der ikke fremtidig indgaa som Led i Københavns Søbefæstning, være at desarmere“. Der staar altsaa: *senest* inden 31. Marts 1922; men saa vidt jeg kan se, er der ingen Bestemmelse i Lovforslaget, der forhindrer, at det kan ske til næste Aar. — Men selv om den nuværende Landbefæstning bliver liggende til 1922, saa have jo de sagkyndige Gang paa Gang erklæret, at den trænger til at suppleres for at kunne gøre den tilsigtede Nytte. Vi ville altsaa ikke en Gang i denne Aarrække have den Sikkerhed, som vi skulde have for, at det levende Værn kan blive mobiliseret for i Enhold til den Forsvarsplan, som nu tænkes tilvejebragt; at kunne møde Fjenden ved Kysten eller ude paa Sjælland. Det maa forbavse alle, at man ikke har søgt nu, da man ellers træffer — man maa sige — ret omfattende Foranstaltninger, ogsaa at fylde dette Hul. Men efter 1922, hvad saa? Vi forstaa ikke, at man fra den anden Side ikke vil gøre Skridtet fuldt ud og tilvejebringe en virkelig betryggende Ordning. Vi forstaa ikke, at man vil anvende 31 Mill. Kr., men viger tilbage for de ca. 9 Mill. Kr., der vilde sætte Kronen paa Værket.

7
Og vi forstaa ikke, at man endelig vil bygge et Fløjfort paa en saadan Maade, at det kun maa *kunne* skyde til den ene Side, men ikke gøre Fjenden Fortræd, hvis han kommer fra den anden Side. — Og er den foreslaaede Ordning mangelfuld nu, ville jo Forholdene blive 10 Gange værre efter 1922, naar Fæstningen desarmes. Den Forsvarsordning, der til den Tid træder i Kraft — og det er jo det, der nu tilsigtes som det endelige Maal —, vil blive ganske i Modstrid med de Krav, som den højtærede Konseilspræsident stiller.

Og hvor skal man søge Motiverne til denne Bestemmelse — jeg kunde fristes til at sige: dette Paafund. Det kan ikke være hos de sagkyndige. Disse have Gang paa Gang gennem Aarene hævdet de befæstede Støttepunkters uafviselige Nødvendighed, naar man ikke raader over en større og bedre Hær, end vi nogen Sinds ville være i Stand til at stille paa Benene. — Ere Motiverne da at søge i disse Værkers provisoriske Oprindelse? Men hvorfor skal da ikke ogsaa Søbefæstningen, som er bleven til paa samme Maade, nedlægges i 1922? De ærede Forkæmpere for denne bizarre Idé ville vanskeligt kunne give fyldestgørende Svar herpaa.

Forslagene ere imidlertid komne herop til Forhandling. Jeg hørte nok den højtærede Forsvarsminister udtale, at der i Folketinget ikke kunde blive vedtaget nogen som helst anden Overenskomst, men den højtærede Forsvarsminister udtalte tillige, at begge Rigsdagens Afdelinger skulde *enes*, og det vilde være en underlig Maade at henvise Tingene til en Forhandling om at enes, naar det ene skal tage, hvad det andet tilbyder. Jeg forudsætter derfor, at det ikke kan være Meningen. Jeg gaar ud fra, at det ikke kan tænkes, at vi her kun skulle føre en Skinforhandling.

Vore Meningsfæller i det andet Ting have trods de store Mangler, der klæbe ved Forslagene, været med til at sende dem herop, for at vi skulde kunne gøre vor Indflydelse gældende, og jeg haaber, at vi kunne gøre dette med Vægt.

Den ærede Forsvarsminister udtalte ved Forsvarslovens tredie Behandling i Folketinget: „Det er nyttigt at lægge Vægten paa, at Smaamanden ikke kommer af med Penge ved denne Lejlighed. Det er rigtigt, det bliver sagt, endskønt det er sagt før.“ Jeg tror ikke, det er i Overensstemmelse med de fleste Smaafolks Følelser, men vi acceptere det. Vi, der siges i særlig Grad at repræsentere de højtbeskattede, vi